

A romantic couple is shown in profile, facing each other. The woman is on the left, with long blonde hair blowing in the wind. The man is on the right, wearing a plaid shirt. They are surrounded by falling autumn leaves against a bright, hazy sky. The overall mood is warm and nostalgic.

Roman

Een weg terug

INA VAN DER BEEK

Ina van der Beek

Een weg terug

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

‘Goed gedáán!’ Femke geeft haar zusje snel een high-five en wijst dan naar het veld. ‘Doorspelen, Lot, jullie zijn er nog niet!’

Lotte draaft weer terug het veld op en met nog meer animo dan daarvoor rent ze achter de bal aan. Femke vindt het leuk om naar voetbal te kijken, zeker naar deze jonge spelertjes.

‘Je zusje?’

Femke kijkt opzij en knikt naar de man die ook naar de voetbalwedstrijd staat te kijken.

‘Ja, het is haar eerste doelpunt, ze vergat bijna dat de wedstrijd nog verder gaat.’

Hij lacht. ‘Ik vind het prachtig om te zien, die F-jes. Ze rennen als een klit achter de bal aan, hè?’

Femke lacht ook. ‘Ja, mooi! Lotte is behoorlijk fanatiek.’

In stilte vraagt ze zich af wie de man is. Ze heeft hem nooit eerder op het voetbalveld gezien, terwijl ze toch regelmatig even naar de thuiswedstrijden van haar zusje gaat kijken en ze de ouders van de meeste andere meisjes wel kent. Hij lijkt ook eigenlijk wel jong om de vader van een van de meisjes te kunnen zijn.

Maar als hij wat later begint te klappen als de tegenpartij scoort, begrijpt ze dat hij een supporter is van de gastspelertjes.

‘Speelt je dochter mee?’ vraagt ze, toch wat aarzelend.

Hij schiet in de lach. ‘Nee hoor, zo ver ben ik nog niet. Kijk, die met die rode krullen, dat is mijn nichtje, Madelon. Ze had al vaak gevraagd of ik een keer wilde komen kijken maar het kwam er steeds niet van. Dus vandaag ben ik maar eens meegegaan. En ik heb er geen spijt van, met zulk weer is het geen straf om een uurtje buiten te staan, hè?’

Femke knikt. ‘Nee, inderdaad, het is heerlijk. Slim om vandaag te gaan kijken, als het weer omslaat is het minder om aan de kant te staan.’

‘Voetbal je zelf ook?’ vraagt hij.

‘Nee joh, kijken vind ik leuk, maar spelen is niks voor mij. Daar heb ik ook helemaal geen tijd voor. Ik heb een...’ Midden in haar zin stopt ze met praten. Ze wijst vlug naar het veld. ‘Oei, mooie kans hadden ze, ik moet beter opletten.’

Femke kijkt nu strak naar het veld.

Heel even blijft het stil, dan hoort ze de man naast zich vragen: ‘Wat wilde je zeggen?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Je zei: “Ik heb geen tijd, ik heb een...” Verder kwam je niet.’

‘Ik weet niet meer wat ik zeggen wilde, vast niet belangrijk.’

Ze haalt even haar schouders op en kijkt weer naar de bal, die heen en weer vliegt tussen de meisjes over het gras. Ze weet heel goed wat ze zeggen wilde en ze begrijpt zelf niet waarom ze dat toch niet heeft gedaan. Of misschien weet ze het ook wel. Deze man is te leuk.

Ze schudt even haar hoofd. Dan klinkt het fluitje, de wedstrijd is afgelopen.

‘Ik heet Jurre trouwens,’ hoort ze hem zeggen. ‘Ik kom vast nog weleens hiernaartoe om een wedstrijd te kijken, mag dat?’

Snapt hij niet dat z’n nichtje iedere uitwedstrijd ergens anders speelt? Dan komt Lotte naar haar toegerend, zodat een reactie haar bespaard wordt.

‘Goed hè, Femke! Zag je hoe mooi de bal in het doel ging?’

‘Super, Lot! Je eerste doelpunt, echt heel knap. Maar je hele team speelde goed hè, jullie hebben het samen gedaan.’

‘Ja hè?’ Lotte huppelt weer terug naar de andere kinderen, de coach wenkt haar.

‘Ik wacht bij de kantine,’ roept Femke haar na.

Terwijl ze wegloopt bij het veld, komt Jurre weer naast haar.

‘Nog meer voetballende familieleden?’ vraagt hij. ‘Broers, vader of partner misschien?’

Ze kijkt opzij naar hem en schudt dan haar hoofd. ‘Ik heb geen broers en geen partner, alleen zusjes die verder geen van allen voetballen en mijn vader kijkt alleen maar voetbal.’

Ze zijn bij de kantine aangekomen en Femke gaat bij een van de houten picknickbanken zitten.

‘En nu wachten tot de dames eindelijk verkleed en uitgekletst zijn,’ zegt ze.

Jurre blijft ook staan. ‘Zal ik wat te drinken voor ons halen?’ vraagt hij. ‘Koffie, thee, colaatje?’

‘Daar heb je geen tijd voor.’ Femke knikt naar het team van zijn nichtje, dat al met hun coach en wat ouders komt aanlopen. ‘Volgens mij krijg je je auto vol meisjes en ga je naar huis. Waar komen jullie eigenlijk vandaan?’

‘Utrecht. Jammer, maar het ziet er inderdaad naar uit dat we gaan. Femke is het, hè?’

En als ze knikt, zegt hij: ‘Vast nog wel tot ziens, Femke.’

Wat een bijzondere gast, denkt Femke, vast niet tot ziens.

Maar ze glimlacht naar hem en zegt: ‘Wie weet.’ Dan staat ze op en loopt naar de kleedkamers.

‘Waarom heb je Merel niet meegenomen?’ vraagt Lotte zodra ze naar buiten komt, haar sporttas in haar hand.

‘Ze was aan een slaapje toe, mama past op haar. Ben je zover? Dan gaan we gauw naar huis, kun je papa en mama vertellen over je doelpunt.’

Even later fietst ze naast haar jongste zusje naar huis. Het vrolijke geklets van Lotte gaat langs haar heen. Waarom was ze stilletjes blij dat ze Merel vandaag niet bij zich had? Mocht die onbekende Jurre niet weten dat ze een dochtertje heeft? En waarom niet, ze is daar altijd toch heel open over? Kleine Merel is het liefste wat ze heeft, ze is trots op die stralende peuter die voor iedereen die maar tegen haar praat, een brede lach heeft.

‘Je luistert helemaal niet, Femke! Ik vroeg wie die vader was met wie jij stond te praten.’

‘Ik luister wel hoor, ik zit te denken hoe hij heette... Hij hoorde bij het andere team.’

Jurre. Natuurlijk weet ze zijn naam nog wel.

‘O nou, maakt niet uit. Ik denk dat papa trots op me is.’

‘Vast!’ antwoordt ze, ‘je weet wat papa heeft gezegd, als je scoort eten we patat.’

‘Tss, dat doen we toch al, het is zaterdag.’

Achter elkaar rijden ze het tuinpad op. Lotte mikt haar fiets tegen de muur van de schuur en rent de achterdeur al in.

‘Ik heb gescoord, pap!’ hoort Femke haar roepen.

Zij zet haar fiets en ook die van Lotte in de schuur, dan volgt ze haar zusje naar binnen.

Lotte staat midden in de keuken en vertelt met rode wangen over haar doelpunt. ‘Ik kreeg helemaal een bibber in mijn buik, zo blij was ik, pap!’

‘Ik vind het geweldig, meid! Wat jammer dat ik er nu net niet bij was vandaag. Maar gelukkig was Femke er.’

In een flits gaat het door Femke heen dat haar eigen meisje geen vader zal hebben die trots op haar zal zijn. Ongemerkt schudt ze even haar hoofd om die gedachte weg te duwen.

‘Slaapt Merel?’ Ze is doorgelopen naar de kamer, waar haar moeder bezig is om een flinke stapel schone was op te vouwen.

‘Ja, ze ligt er een halfuurtje in, dus ze zal nog wel even slapen. Hier.’ Ze schuift een keurig stapeltje kleertjes over de tafel naar Femke toe.

‘Ah bedankt, mam. Dat had ik ook zelf kunnen doen, hoor.’

‘Nee meid, ik was al blij dat jij mee wilde naar het voetbalveld. Anders had ik mee ontmoeten en dat is niet echt mijn hobby in die warmte. En papa was natuurlijk al vroeg met Lisa mee naar korfbal.’

‘Ik vond het leuk, hoor!’ Femke schiet in de lach en gaat verder: ‘Niet te geloven zo fel als die kleine Lot is. Volgens mij was ze eerst

van plan om een jongetje te worden, ze is zo anders dan Nora en Lisa hè?’

‘Ze lijkt op jou,’ antwoordt haar moeder nuchter. ‘Jij schopte ook altijd liever tegen de bal dan dat je hem gooide. Hier, als je naar boven gaat, neem dan deze stapel ook meteen mee, het is allemaal van jou en Merel.’

Femke legt de kleertjes van haar dochttertje boven op de grote stapel en loopt de kamer uit. Terwijl ze de trap op loopt hoort ze de stem van haar jongste zusje: ‘Mama, ik heb gescoord.’

Zachtjes doet Femke de deur van haar slaapkamer open. Sinds tweeënhalp jaar heeft zij de grootste slaapkamer van het huis, die ze deelt met haar dochter.

Merel slaapt zoals altijd ’s middags heel vast. Ze ligt op haar rug, de beide handjes naast het hoofd. Donkere krulletjes plakken tegen haar slaap, het is warm in de slaapkamer.

Femke legt de kleding op de commode en gaat dan op haar eigen bed liggen. Haar gedachten gaan weer terug naar de ontmoeting op het voetbalveld. Jurre... een leuke man, maar niet voor haar.

Natuurlijk heeft ze gemerkt dat hij in haar geïnteresseerd was, ze zag het aan de manier waarop hij naar haar keek. En ja, die interesse was wederzijds, ze weet niet waarom precies, maar ze vond hem leuk. Niet dat hij bijzonder knap was of zo maar zijn uitstraling had iets bij haar geraakt.

Als ze Merel bij zich had gehad, zou hij dan ook zo naar haar hebben gekeken? Nee, natuurlijk niet. Dat is de reden dat ze even blij was dat Merel deze keer thuis was, bij haar oma en tantes.

Terwijl ze dat denkt, schaamt ze zich. Nee, het was niet de bedoe-ling dat ze drie jaar geleden zwanger werd, maar het is wel gebeurd en nu is Merel het liefste dat ze heeft. Ze is trots op haar dochttertje, ook al merkt ze steeds weer dat mannen die interesse in haar tonen onmiddellijk afhaken als ze Merel ter sprake brengt. Het afgelopen jaar is dat een paar keer gebeurd als ze ergens met vriendinnen was.

Eerder stond ze er zelf niet voor open, maar de laatste tijd ver-

langt ze meer naar een partner, een nieuwe liefde. De herinnering aan Peter, de vader van Merel, raakt steeds meer op de achtergrond.

Achttien was ze toen ze na het behalen van haar diploma besloot om eerst een jaar te gaan backpacken voor ze aan een studie begon. Samen met haar beste vriendin Emma stippelde ze een reis uit, ze zouden samen door Australië en daarna door Nieuw-Zeeland trekken. Hier en daar een poosje werken en dan weer verder reizen.

En het was een fantastische tijd geweest, ze hadden veel gezien en kennisgemaakt met veel verschillende mensen. Inwoners van de plaatsen waar ze verbleven en ook andere jongelui, overal vandaan, die hetzelfde deden als zij en Emma: reizen, ontdekken. Grenzen verleggen, soms hard werken op het land, in een wijngaard, of wat er ook maar voorbij kwam. Maar ook lange avonden met gesprekken op het strand of ergens in het binnenland.

In Nieuw-Zeeland sloten twee jongens uit Australië zich bij hen aan, met z'n vieren trokken ze een poosje verder. Emma en Paul zagen niks anders in elkaar dan gezellige vrienden, maar Peter en zij waren al heel snel erg verliefd. Ze maakten plannen voor na het eind van hun reis. Femke overwoog om naar Australië te gaan, om samen met Peter te gaan studeren.

Nooit eerder was ze zo verliefd geweest, hun relatie was stormachtig. Emma probeerde haar soms wat af te remmen, te waarschuwen. Ze wist immers niet heel veel over Peter en zijn achtergrond.

Na zes weken moesten ze afscheid nemen, de reistijd van Peter en Paul zat erop, ze moesten terug naar Australië.

Femke had gevraagd of ze met Peter mee kon, maar dat had hij afgewimpeld. 'Maak eerst je reis verder af met Emma,' had hij gezegd. 'Daarna kijken we wel hoe het verder gaat tussen ons.'

De laatste nacht was ze bij hem in zijn tentje gekropen, waren ze verder gegaan dan ze zich had voorgenoemen. Maar ze had er op dat moment geen spijt van, ze wilde hem alles geven om hem te laten zien dat ze echt van hem hield. De dag erna was hij vertrokken, samen met Paul.

En dat was zo ongeveer het laatste wat ze van hem gehoord of gezien heeft.

De eerste dagen hadden ze nog contact gehad via de app, daarna was het helemaal stil gebleven. Haar berichtjes bleven ongelezen en als ze probeerde te bellen werd er nooit opgenomen. Langzaam maar zeker had ze beseft dat de liefde van haar kant van een ander kaliber was geweest dan die bij Peter. Via Paul had ze geprobeerd contact te leggen, maar die gaf aan na de reis geen contact meer te hebben met Peter. Ook zij hadden elkaar tijdens het backpacken ontmoet en zagen elkaar niet meer.

Een paar weken was ze er kapot van geweest, ze had lange gesprekken met Emma gehad en toen ze weer verder reisden had ze het gevoel dat ze zes weken in een roes had geleefd, een droom die te mooi leek om waar te zijn.

Daarna kon ze gelukkig weer volop genieten, samen met haar vriendin en de mensen die nu weer op hun pad kwamen.

Pas na een paar maanden beseftte ze dat het uitblijven van haar menstruatie niets te maken had met het onregelmatige leven dat ze leidde. De ochtendmisselijkheid maakte haar onmiddellijk duidelijk dat ze zwanger was.

Veel te goed herinnerde ze zich het begin van de onverwachte zwangerschap van haar moeder een paar jaar daarvoor. De komst van Lotte had haar ouders net zo verrast als zij nu was. Met dit verschil dat haar ouders na de eerste verbazing met veel liefde uitkeken naar de geboorte van hun vierde kindje, terwijl zijzelf met grote schrik en zorg naar de toekomst had gekeken.

Zwanger! Van die ene nacht met Peter. Peter, die was verdwenen zonder een spoor na te laten. Hoe moest het nu? Ze zou gaan studeren, samen met Emma een kamer zoeken, genieten van het studentenleven. Haar hele toekomst leek in duigen te vallen.

‘Mamaaaaa!’

Opeens is ze weer helemaal in het hier en nu. Merel zit op haar knietjes in haar bedje en kijkt verrast naar haar moeder op het bed

aan de andere kant van de slaapkamer. ‘Slapen klaar!’ zegt ze en ze gaat staan.

‘Ha lieverdje van me.’ Femke loopt naar het ledikantje en tilt Merel op.

Alle gedachten aan Peter en Jurre verdwijnen naar de achtergrond.

Mereltje, aan haar heeft ze genoeg. Ze zal er alles aan doen om haar een gelukkige jeugd te geven, ze zal vader en moeder tegelijk voor haar zijn. Ze heeft genoeg aan de liefde van dit kostbare meisje.

Zaterdagavond zitten ze met z’n achten aan tafel. Behalve hun eigen gezin is ook Job, de vriend van Nora aangeschoven.

Zoals veel mensen die hun gezin net leren kennen, dacht Job in het begin dat Merel ook een zusje van Nora was. Op zich niet zo gek gedacht, want Merel en Lotte schelen maar vier jaar in leeftijd en moeder José ziet er jong uit voor haar drieënveertig jaar. Het zou logischer lijken dat Lotte het zusje was van Merel dan haar tante. En eigenlijk groeit Merel een beetje op als jongste kind in een gezin van de vier oudere meiden.

Merel vergist zich soms zelfs en zegt dan ook mama tegen haar oma. Femke weet dat dat niet zo vreemd is, want Merel hoort het voortdurend de anderen zeggen. Het moet ook verwarrend zijn voor de kleine meid. Een mama en een oma, die ook mama is.

‘Mama, kijk dan, wat een lange!’ Lotte houdt een superlang patatje in haar hand.

‘Mama, kijk dan, lange,’ papegaait Merel en ze kijkt haar oma aan, een patatje in haar hand geklemd.

Femke vindt het niet leuk, maar ze beseft dat ze ontzettend blij mag zijn dat haar ouders haar zo hebben opgevangen en met zoveel liefde plek hebben gemaakt voor Merel. Zelfs hun eigen slaapkamer hebben ze geruild voor de veel kleinere kamer van Femke om ruimte te maken voor het ledikantje en de commode.

En niet te vergeten, de vele uren die mama, papa en haar twee zusjes hebben opgepast als zij naar school moest of thuis zat te blokken voor tentamens.

Maar toch begint ze steeds meer te verlangen naar een plekje voor zichzelf, waar ze samen met Merel een echt eigen thuis kan maken.

Op maandagochtend is Femke vroeg opgestaan. Voor ze naar haar werk gaat, brengt ze Merel naar het kinderdagverblijf, waar ze op maandag en donderdag naartoe gaat.

Op dinsdag en woensdag is Merel thuis bij Femkes moeder, oma José, die op maandag, donderdag en vrijdag als verpleegkundige werkt.

Op vrijdagochtend gaat Femke sinds kort naar een peutergroepje in de wijk. Ze wordt dan gebracht en gehaald door haar opa, die vrijdags thuis werkt. Als een van Femkes ouders een keer andere verplichtingen heeft, springt Femkes oma, die in hetzelfde dorp woont, bij. Femke zelf is op vrijdag rond halftwee al thuis, zo hebben ze de week aardig rond wat oppas betreft.

Femke voelt zich vaak wel bezwaard dat het dagelijkse leven van haar ouders zo druk is door de zorg voor Merel. Maar voor voorlopig ziet ze geen andere oplossing.

In plaats van de voorgenomen studie geschiedenis aan de universiteit van Utrecht is ze, toen ze wist dat ze zwanger was, een lerarenopleiding geschiedenis gaan volgen. De keuze voor de hbo-opleiding heeft ze heel bewust gemaakt, omdat ze een baan in het onderwijs het beste zal kunnen combineren met het moederschap. Alleen al de schoolvakanties die gelijk zullen vallen met die van haar kindje waren een reden om die stap te zetten.

Begin van dit schooljaar is ze begonnen als tweedegraads docent en inmiddels is ze gestart met de opleiding voor de eerstegraads bevoegdheid, waardoor ze ook les zal mogen geven aan de bovenbouw.

Het lesgeven valt haar erg mee. Ze was van tevoren bang dat ze

door haar leeftijd geen orde zou kunnen houden in de klas. Maar ze lijkt een natuurlijk overwicht te hebben, en hoewel de ene groep kinderen drukker is dan de andere heeft ze tot nog toe geen enkel probleem.

De laatste tijd, zeker nu ze zelf een baan en een vast inkomen heeft, begint ze steeds meer te denken over een eigen huis. Ze zal zelf toch de zorg voor haar dochtertje moeten dragen.

Gisteravond, toen de kleintjes in bed lagen, is ze er over begonnen tegen haar ouders.

Haar moeder begon meteen met heftig nee te schudden en liet haar nauwelijks uitpraten.

‘Jij en Merel zijn ons absoluut niet te veel,’ zei ze. ‘En ik pas met alle liefde die twee dagen op haar, jullie horen gewoon bij ons. Dit is het meest praktische en ook het meest voordelig. Kind, je begint net te werken, spaar eerst maar lekker, later kun je dat geld wellicht goed gebruiken.’

Haar vader had rustiger gereageerd. Hij knikte toen haar moeder zweeg en zei toen: ‘Mama heeft natuurlijk helemaal gelijk, zo voel ik het ook, maar ik begrijp ook jouw gevoel. Maar zolang Merel nog niet naar school gaat, is het gewoon nog even roeien met de riemen die we hebben, dus met elkaar zorgen dat er iedere dag een oplossing is. Over goed twee jaar wordt Merel vier, dan gaat ze naar de basisschool, dan komt er meer ritme voor haar en ruimte voor ons. Ik stel voor dat je tot die tijd in elk geval hier blijft wonen, dit is het voordeligst en het gemakkelijkst, voor jou maar ook voor Merel. De dagen dat ze niet naar de opvang gaat, blijft ze vooral in haar vertrouwde omgeving. Anders moet je nog allerlei oppasadresjes gaan zoeken of haar vijf dagen naar het kinderdagverblijf doen en dat is ook niet wat je wilt, denk ik.’

Femke had haar hoofd geschud. ‘Nee, dat zou ik niet ideaal vinden.’

‘Jij kunt in die twee jaar wat sparen, je opleiding afmaken en wennen aan je werkende leven, terwijl wij nog jullie achtervang

zijn. Als Merel naar school gaat, en daarna naar de bso, zou je kunnen gaan uitkijken naar een plekje voor jullie samen. Want nogmaals, ik begrijp echt wel dat je niet altijd maar hier wilt blijven wonen.’

‘Je hebt helemaal gelijk, pap,’ had ze gezegd, ‘jullie zijn schatten! Ik waardeer het echt heel erg wat jullie allemaal voor Merel en mij doen. Maar mam, ik snap best dat jij ook weleens iets anders zou willen doen op de dagen dat je niet hoeft te werken.’

‘Daar hoef je niet over in te zitten, ik vind het heerlijk zoveel van mijn kleindochter te kunnen genieten. We krijgen er heel veel voor terug, vooral liefde. En dat is toch waar het om gaat? En vergeet niet dat Lisa en Nora ook vaak bijspringen als ze thuis komen uit school, dan heb ik mijn handen weer een paar uurtjes vrij.’

‘En ook voor Lotte moet er nog altijd iemand thuis zijn, dus ook zonder Merel zou mama ’s middags na schooltijd thuis willen zijn,’ voegde haar man eraan toe.

‘Precies!’ knikte Femkes moeder.

‘Ik ben overtuigd,’ had Femke met een zucht gezegd. ‘Ik denk dat het zoals jij het voorstelde, een goed plan is, pap. Over twee jaar ga ik proberen een eigen plekje te vinden, al zal dat niet meeval- len, met één salaris is kopen al uitgesloten en ook huren zal niet eenvoudig zijn. Maar ik heb nog alle tijd om me daarop voor te bereiden. Dank jullie wel.’

Nu fietst ze van het kinderdagverblijf naar haar school. Het is nog steeds heerlijk weer voor de tijd van het jaar. Het is bijna oktober, dus de herfst zal niet lang meer op zich laten wachten.

Op school aangekomen drinkt ze een beker koffie in de docen- tenkamer, maakt links en rechts een praatje en loopt dan naar haar lokaal. Klas 2c is haar eerste groep vanochtend. De bel gaat en de jongelui stromen druk kletsend haar lokaal binnen. In gedachten repeteert ze de namen als ze ze ziet binnenkomen, want het is een hele toer om al die namen van al die klassen te onthouden.

Manou, Fenna, Seth, Julia, Jurre...

Hier stokken haar gedachten even. Jurre, een naam die iets losmaakt bij haar.

De rest van de namen repeteert ze deze ochtend niet.

Als het weer zaterdag is, heeft Lotte een uitwedstrijd.

‘Waar moet Lot morgen spelen?’ vraagt Femke op vrijdagavond aan haar vader.

‘In Utrecht, ik moet rijden,’ antwoordt haar vader.

‘Tegen die club die vorige week hier was?’

‘Geen idee waar die vandaan kwamen, hoezo?’

‘Zomaar. Ik vond het eigenlijk wel leuk om te kijken, zal ik rijden?’

‘Nee joh, dat hoeft niet. Ik heb Lotte beloofd dat ik nu echt kom kijken. Ze verwacht geloof ik dat ze wel weer een doelpunt zal maken,’ zegt hij met een knipoog.

Femke lacht, ze durft niet verder aan te dringen. Het is natuurlijk ook onzin, denkt ze dan. Die oom gaat natuurlijk niet alweer bij de wedstrijd van z'n nichtje kijken.

Stop met die gedachten, Femke, vooruit, twee benen op de grond!

Met Merel in de buggy gaat ze aan het eind van de ochtend naar het park. Ze voeren de eendjes en bij de wipwap en het glijbaantje laat ze Merel even spelen. Dan wandelt ze weer rustig naar huis, het wordt tijd voor Merels boterhammetje en haar middagslaapje.

Juist als ze de boterham in dobbelsteentjes heeft gesneden en samen met een vorkje voor Merel neerzet, komt Lotte thuis. Femke hoort haar in de keuken praten tegen haar moeder en ze hoort vanuit de kamer dat Lotte niet blij klinkt deze keer.

‘En, hoe ging het, Lot?’ vraagt Femke als Lotte de kamer binnenkomt.

‘Verloren met zeven-twee!’ zegt Lotte met een sip gezicht. ‘Ze waren opeens veel beter dan vorige week.’

‘O was het dezelfde club weer?’ vraagt Femke.

‘Ja, dat zeg ik toch,’ moppert Lotte. ‘Ze hadden een andere keeper, een heel groot meisje, ze liet bijna niks door. Echt stom.’

Femke schiet in de lach. ‘Dat vind jij stom, maar zij waren natuurlijk blij met een goede keeper. Je kunt niet altijd winnen, Lot.’

‘Ruim meteen de spullen even op, Lotte, dan gaan wij ook zo eten.’ Hun moeder duwt Lotte haar sporttas in de handen. ‘Hier, schoenen in het kastje en je shirtje, broekje en kousen in de wasmand. Ik ga tosti’s maken, dan word je vanzelf weer vrolijk.’

‘Lekker!’ Lottes gezicht staat alweer blij. Terwijl ze de kamer uitloopt, zegt ze: ‘Femke, die man was er ook weer.’

‘Welke man?’ vraagt Femke zo neutraal mogelijk.

‘Met wie jij vorige week steeds stond te praten, die oom.’

‘Nou, steeds... ik heb drie woorden met die man gewisseld,’ zegt Femke, als ze ziet dat haar moeder van Lotte naar haar kijkt. Snel verplaatst ze de aandacht naar Merel, die vier stukjes brood tegelijk in haar mond propt. ‘Ho, één stukje tegelijk, dametje.’

De rest van het weekend houdt ze het gevoel dat ze een kans gemist heeft.

Maar de weken erna ebt de herinnering aan die ene middag op het voetbalveld weer weg. Het leven is druk met werken, studeren en de zorg voor Merel. Als ze thuis is wil ze zoveel mogelijk zelf voor haar dochtertje zorgen. Deels uit schuldgevoel omdat haar ouders al zoveel moeten bijspringen en meehelpen, maar ook omdat ze bang is dat Merel steeds meer zal gaan denken dat niet Femke maar José haar mama is. Nu al loopt ze soms eerder naar haar oma toe dan naar Femke en dat is niet leuk om te merken.

Het lesgeven gaat haar steeds gemakkelijker af, met orde houden heeft ze geen problemen, maar het voorbereiden van schriftelijke overhoringen en proefwerken vindt ze nog lastig.

‘Na het eerste jaar gaat alles veel gemakkelijker,’ troost een collega haar. ‘Je moet nu alles nog een beetje uitvinden, volgend jaar loopt het veel soepeler.’

Vriendschappen onderhouden vindt Femke ook moeilijk. Haar

vriendinnen van de middelbare school hebben allemaal een totaal ander leven dan zij heeft. De meesten studeren nog, wonen ergens in een studentenhuus en komen lang niet ieder weekend meer naar hun ouders. Zo is Emma naar Groningen vertrokken voor haar studie, ze zien elkaar niet veel meer.

Tabitha, haar beste vriendin vanaf de basisschool, studeert in Utrecht en woont nog wel thuis, maar ook haar leven ziet er heel anders uit. Regelmatig belt Tabitha om te vragen of ze in het weekend zin heeft om naar de film te gaan of om ergens wat te gaan drinken, maar dat weigert Femke meestal. Als zij weggaat betekent het dat haar ouders thuis moeten blijven en stand-by moeten zijn voor Merel. José moedigt Femke vaak aan om toch lekker eens mee te gaan, maar Femke weet dat Merel aan het begin van de avond een onrustige slaper is en Femke wil niet dat haar ouders steeds naar boven moeten lopen. Op zaterdag coacht Tabitha een korfbalteam, dus dan komt er ook weinig van afspreken. Alleen zondags, als ze elkaar tegenkomen in de kerk, spreken ze elkaar af en toe en gaat Tabitha soms mee om koffie te drinken bij Femke en haar familie.

Op een vrijdagavond in oktober zakt Femke, als ze Merel boven op bed heeft gelegd, neer op de bank.

‘Herfstvakantie, een hele week vrij, heerlijk!’ verzucht ze.

‘Nou,’ zegt Nora, die juist de kamer binnen komt, ‘dan gaan we die vakantie van jou maar eens goed inluiden. Ik ga met Roos en Patricia en nog een paar luitjes naar de stad, ga je mee? Gewoon gezellig wat drinken.’

‘Naar Utrecht? Nee joh, ik blijf hier. En waar is Job trouwens?’

Haar zus gaat ook zitten. ‘Job heeft vanavond met vrienden afgesproken, ze zouden gaan snookeren, misschien komen we ze nog tegen. Kom op, ga nu eens mee, mama en papa zijn toch thuis? Je leidt een leven als een bezadigde oude vrouw.’

‘Niks mis mee, toch? En je weet dat ik papa en mama niet meer dan nodig wil opzadelen met de zorg voor Merel.’ Femke is rechtop gaan zitten en kijkt naar haar zus. ‘Jij bent student, Noor, ik ben een

werkende vrouw en moeder, mijn leven is nu eenmaal heel anders dan het jouwe. Misschien heb ik er wel helemaal geen behoefte aan om ergens aan een bar te zitten drinken.'

'Natuurlijk heb je daar wel behoefte aan!' antwoordt Nora. 'En als je dat echt niet hebt is er nog meer mis met je dan ik al dacht. Schiet op, ga je lekker optutten, over een uurtje vertrekken we. Ik heb het al met mama afgesproken, geen enkel punt!'

Eigenlijk trekt het idee Femke toch wel erg aan. En als haar moeder de kamer binnenkomt en haar ook aanspoort om toch eens even de deur uit te gaan met haar zus en vriendinnen, twijfelt ze niet meer.

'Nou, trek die ouwe spijkerbroek uit, doe wat leuks aan en maak je op,' zegt Nora. 'Trek maar wat van mij aan, de laatste jaren heb jij echt niks leuks meer gekocht.'

'Onzin, ik heb prima kleren,' sputtert Femke tegen. Toch staat ze op en volgt haar zusje naar boven. Het is waar, Nora heeft een neus voor koopjes, ze scoort heel vaak leuke kleding voor weinig geld.

'Hier, dit!' Nora graait al wat kleding uit haar kast, een strakke zwarte broek, een bloesje en een kort spijkerjasje.

'Je dacht toch niet dat ik in jouw broek pas,' zegt Femke hoofdschuddend. 'Nee Noor, ik wacht een kwartiertje en als Merel goed slaapt, kan ik prima iets uit m'n eigen kast pakken.'

'Wat je wilt, maar ga dan even zitten en laat mij je eens opmaken. Ik doe niets liever en jij bent veel te voorzichtig met kleurtjes.'

Opeens krijgt Femke er echt plezier in. Ze gaat op de kruk achter de make-upspiegel van Nora zitten. 'Doe je best, als je je maar wel een beetje inhoudt en ik er straks niet net zo uitzie als jouw barbie vroeger.'

Nora lacht. 'Maak je maar geen zorgen, ik maak er wat leuks van.'

Na nog een laatste blik op haar slapende dochter, doet Femke tegen negen uur de slaapkamerdeur heel zachtjes achter zich dicht en gaat de trap af.

Beneden staat Nora al ongeduldig te wachten. ‘Nou kom op, Fem. We moeten de bus van twaalf over negen halen.’

‘Ja, ik kom,’ antwoordt Femke. En dan met een blik naar haar moeder: ‘Ze slaapt hoor, en ik kom niet heel laat thuis, uiterlijk de bus van halftwaalf uit de stad.’

‘Kijk maar,’ knikt moeder José, ‘wij gaan gewoon naar bed, je hoeft je voor ons niet te haasten. Maak er maar een leuke avond van samen.’

‘Bedankt, mam. En als er wat is, bellen hoor.’

‘Kom nou.’ Nora duwt Femke haar jas in de handen en trekt aan haar arm. ‘De bus wacht echt niet op ons.’

Dan gaan ze samen de deur uit.

‘Terug nemen we gewoon een taxi,’ zegt Nora. ‘Prima te doen als je het samen betaalt.’

‘Ik weet het nog niet, hoor,’ antwoordt Femke. ‘Ik wil echt niet midden in de nacht pas naar huis. Merel houdt niet van uitslapen en ik heb geen zin de hele zaterdag met een suf hoofd rond te lopen. Ik denk dat ik uiterlijk met de laatste bus naar huis terugga.’

‘We zien het wel, kom, even een tandje harder, anders is de bus nu ook weg.’

Roos en Patricia staan al te wachten bij de bushalte.

Eenmaal in de stad aangekomen, stelt Nora voor om naar hetzelfde cafeetje te gaan waar Job waarschijnlijk met zijn vrienden gaat snookeren. De beide vriendinnen hebben daar ook wel oren naar en Nora kijkt naar Femke.

‘Jij vindt het toch ook wel leuk om te snookeren of te poolen?’ vraagt ze.

Die haalt haar schouders op. ‘Geen idee, ik weet het verschil niet eens. Het is toch allebei zoiets als biljarten?’

‘Jawel, het lijkt allemaal op elkaar. Ik ga het je leren, je vindt het vast leuk.’ Nora haakt in bij Femke. ‘Kom op, we gaan naar de kroeg.’

Tot haar eigen verbazing vindt Femke het leuk om te doen. Het is druk rond de snookertafel en de pooltafel. Job en zijn vrienden komen later binnen, dan heeft Femke de slag al een beetje te pakken.

‘Doe jij het echt voor het eerst?’ Job kijkt met nog een jongen toe hoe ze aan de pooltafel rustig en doelgericht de ballen in beweging laat komen.

Femke knikt zonder haar aandacht te laten afleiden. ‘Ja, ik vind het leuk!’ zegt ze.

‘Klasse!’ zegt de andere jongen als het potje afgelopen is. ‘Jij hebt een biertje verdiend.’

Hij pakt twee glazen van het volle blad dat een andere jongen net voor hem houdt en geeft het ene glas aan Femke. ‘Cheers! Ik ben Bas. Op onze kennismaking.’

Hij tikt even met zijn glas tegen dat van Femke en neemt dan een paar grote slokken. ‘Ik heb je trouwens niet eerder gezien, studiegenootje van Nora en Roos?’

Femke neemt ook een slok van haar bier en schudt dan haar hoofd. ‘Nora is mijn zusje, zij heeft me ervan overtuigd dat ik echt moest leren poolen vanavond. Ik heet Femke.’

‘Wijze zus heb je.’ Hij knikt goedkeurend. ‘Of zusje? Jullie zijn geen tweeling volgens mij.’

‘Ik ben de grote zus.’ Femke lacht naar hem. Ze vindt deze Bas een leuke vent. ‘En jij?’ vraagt ze dan, ‘grote broer van een van hen of studiegenoot?’ Ze knikt in de richting van de andere jongens. ‘Ik ken alleen Job.’

Hij grijnst. ‘Nee, ik ben geen grote broer, al voelt het af en toe wel zo. Ik ben een studiegenoot van Job en Wessel, maar ik heb eerst een paar jaar gereisd voor ik naar de universiteit ging, dus ik ben wel ouder dan de rest. Wat studeer jij?’

‘Ik werk al, vorige maand begonnen als docent geschiedenis.’

‘Néé!’ reageert Bas, ‘dat geloof ik niet, je ziet er niet uit als een docent. En zeker geen docent geschiedenis, dat horen ernstige, saaie oude mannen of vrouwen te zijn. Geen mooie jonge meiden!’

Nu is het Femke die moet lachen. ‘Wat een raar beeld heb jij van mensen die geschiedenis geven,’ zegt ze. ‘Hoe kom je daar nou bij!’

Hij haalt nog steeds lachend zijn schouders op. ‘Geen idee eigenlijk.’

‘Vooroordelen hè, we hebben ze allemaal,’ knikt Femke. Ze neemt nog een slokje uit haar glas en kijkt naar Bas, die zijn lege glas neerzet en een keu ter hand neemt. ‘Eens kijken wat ik ervan bak vanavond,’ zegt hij met een knipoog naar Femke.

‘En, hoe vind je het?’ Nora trekt een kruk naast Femke en gaat zitten.

‘Ja, leuk.’

‘En wat vind je van Bas?’ vraagt Nora nu een stuk zachter. ‘Twee-entwintig, student bedrijfskunde, vrijgezel! En knap, vind je niet?’ Dat laatste zegt ze op samenzweerderige toon.

‘Houd toch op, Noor!’ zegt Femke half lachend, half geïrriteerd. ‘Je probeert me toch niet te koppelen, hè?’ Opeens gaat ze rechtop zitten en gaat verder: ‘Of wilde je me daarvoor soms mee hebben vanavond?’ Nu is haar lach weg en ze kijkt haar zusje dreigend aan. ‘Dat hoop ik toch niet hè!’

Nora steekt twee handen in de lucht. ‘Natuurlijk niet, ik zou niet durven.’

Maar Femke kent haar zusje langer, aan haar ogen ziet ze, dat ze het goed geraden heeft.

‘Nora Vos!’ zegt ze boos, ‘je weet dat ik dit soort dingen niet wil.’

‘Sorry, sorry... Verder weet niemand hiervan, hoor, maar ik dacht, nou ja, wie weet is er een klik tussen jullie. Toen ik hoorde dat Job met dit groepje ging poolen, dacht ik opeens, ik vraag of Fem een keertje meegaat. Verder bemoei ik me er niet mee, hoor!’ En dan nog zachter en met een glimlach: ‘Maar je moet toegeven, hij is leuk!’

Dan glijdt Nora van haar kruk om bij de pooltafel commentaar te geven op de partij die nu bezig is.

Femke baalt echt van de actie van haar zusje, ze overweegt even

om weg te gaan. Maar daarmee heeft ze alleen zichzelf. Het is immers best een leuke avond, het poolen bevalt haar en het is echt lang geleden dat ze zo ontspannen een avondje weg was.

Ze pakt haar telefoon, controleert even of ze geen oproep of berichtje heeft gemist en onderdrukt de neiging om haar moeder te appen met de vraag of alles wel goed gaat met Merel. Toen ze na de geboorte van Merel voor het eerst een hele dag wegging en Merel achterbleef bij haar oma, appte en belde ze een paar keer per dag om te informeren. Na een paar van zulke dagen had mama gezegd: ‘Femke, hier moet je mee ophouden. Als je niet vertrouwt dat Merel in goede handen is bij mij, moet je een andere oppas zoeken of thuisblijven.’ Ze had even moeten slikken over die uitspraak, maar ze besepte ook dat haar moeder natuurlijk gelijk had.

Daarom stopt ze de telefoon nu weer in haar zak, laat zich van de kruk afglijden en loopt naar de pooltafel toe om te kijken wie deze partij gaat winnen.

De verdere avond is Bas steeds bij haar in de buurt. Ze heeft heel goed door dat dat niet toevallig is en ze vindt het leuk. Hij is een leuke vent en zijn duidelijke interesse geeft haar een goed gevoel. De vrolijke sfeer en de drie glazen bier die ze heeft gedronken geven een ontspannen gevoel, ze voelt zich even niet de lerares en moeder, maar het lijkt weer of ze ook thuishoort in het studentenwereldje van haar zusje en de anderen.

Maar als een van de jongens opnieuw langskomt met een blad vol bierglazen, laat ze het voorbijgaan.

‘Wil je niet meer?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik wacht even.’ Ze kijkt nu ook op haar telefoon hoe laat het is. Kwart over elf. Ze probeert de blik van Nora te vangen, maar die staat te praten en te lachen met haar vriendinnen en kijkt geen moment haar kant op.

‘Ben je het zat?’ Bas staat weer naast haar.

Ze lacht en antwoordt: ‘Om twaalf uur wordt de betovering ver-

broken, dan verander ik in een kikker.’

‘Dat wil ik graag meemaken,’ zegt hij. ‘Dan kus ik de kikker wel en verandert ze weer in een mooie vrouw, in jou dus.’

‘Volgens mij gooi jij nu een paar sprookjes door elkaar,’ zegt ze luchtig, niet ingaand op zijn compliment. ‘Maar ik ga inderdaad zo naar huis, want ik moet morgen weer vroeg op. De laatste bus gaat om tien voor twaalf. Al geloof ik dat m’n zus nog niet veel zin heeft om te vertrekken.’

Femke loopt naar Nora toe, tikt haar even op de schouder en zegt: ‘Ik ga naar huis, Noor, ik neem de laatste bus. Ga je al mee of wil je echt een taxi nemen?’

‘Doe niet zo ongezellig, joh, Merel slaapt en mama past op haar. Blijf toch ook nog even.’

‘Sta jij dan morgenochtend om halfzeven op als ze wakker is?’ vraagt Femke. ‘Nee, ik ga echt, hoor. Het was leuk, maar ik ga er vandoor, zie je morgen. Ik hoor wel van je wat de kosten waren.’

Ze draait zich om, pakt haar jasje en steekt haar hand op naar Bas en de anderen voor zover ze haar kant op kijken en loopt richting de uitgang.

Maar dan is Bas al naast haar. ‘Ik loop even met je mee, oké?’

‘Wat je wilt, maar ik kan ook alleen de bushalte vinden, hoor.’ Ze probeert het luchtig te laten klinken, maar ze vindt het fijn dat hij meeloopt.

Onderweg zeggen ze niet veel meer. Al snel staan ze bij de halte.

‘Ik vond het heel leuk vanavond, kom je nog eens mee?’ vraagt hij. Om meteen verder te gaan: ‘Ik bedoel natuurlijk dat ik jou heel leuk vond.’ Hij lacht. ‘Mag ik je om 6 en vind je het goed dat ik je bel om af te spreken, misschien om een keer wat te gaan drinken?’

Femke aarzelt even, dan knikt ze. Hij pakt zijn telefoon en nooteert haar nummer.

Dan komt de bus eraan, de deuren gaan open. Femke is de enige die staat te wachten.

‘Je hoort van me,’ zegt hij. ‘Tot snel.’

Ze glimlacht en kijkt nog even om terwijl ze instapt. 'Ik ben benieuwd, tot ziens.'

Ze ziet even verbazing op zijn gezicht, dan gaat de deur achter haar dicht en de bus trekt op.

'Ik ben benieuwd,' fluistert Femke zacht in zichzelf. Waarschijnlijk gaat hij nu terug naar de kroeg en hoort hij ongetwijfeld Nora uit.

Als hij hoort dat de mooie vrouw, zoals hij haar noemde, een dochter van twee jaar heeft, komt het beloofde telefoontje vast nooit.

HAAR GEHEIM STAAT LEVENSGROOT TUSSEN HEN IN

Femke merkt dat mannen bij een eerste ontmoeting al afhaken wanneer ze vertelt dat ze een tweejarig dochtertje heeft, en besluit haar moederschap voortaan te verzwijgen. Haar aanpak lijkt te werken als ze Jurre ontmoet. Ook bij hun tweede ontmoeting brengt ze de kleine Merel niet ter sprake. Er is nog tijd genoeg, houdt ze zichzelf voor. Maar hoe beter ze hem leert kennen, hoe moeilijker het wordt om erover te beginnen. Als de waarheid ten slotte toch uitkomt, brengt dat hun relatie flink aan het wankelen. Hoewel ze hun weg samen vervolgen, is het slechts een kwestie van tijd voor de scheuren zichtbaar worden. Kan Femke Jurre's vertrouwen terugwinnen?

Wat begint als een leugentje om bestwil, kan grote gevolgen hebben, bewijst Ina van der Beek in deze spannende familieroman. *Een weg terug* is een bijzonder verhaal over moederschap, onzekerheid en vertrouwen.

ISBN 978 90 2055 533 2 NUR 344

9 789020 555332 >

www.romanserie.nl

Romanserie